

Вдале поєднання

Гості з Іспанії Юрій Насушкін та Лідія Стратулат знов прийняли участь у фестивалі-конкурсі Харківські асамблеї. Вони виконали твори Баха, Шуберта і Брамса. Цей творчий союз існує майже більш 30 років, а їх репертуар відомий в усьому світу. Вони неодноразово є першими виконавцями цілого ряду творів сучасних авторів.

Концерт відкрила Соната для скрипки та клавіру №5 Й.С.Баха. Коли виконавці вийшли на сцену, їх погляд був зосередженим та спокійним. Разом з тональністю фа-мінор вони занурили слухачів в особливий стан. «Думки» скрипки повільно розгорталася. Іноді здавалося враження, що скрипка і фортепіано грають самі, а їх виконавці такі ж слухачі, як і всі присутні. Аж ось друга частина Allegro втягнула в бурхливий діалог, але це не на довго, бо наступна частина повертає до споглядального характеру. Дует був настільки проникливим, ніби вони розповідали свою історію. Vivace розхвилювало, постійні синкопи, музика набула твердого характеру і впевнено закінчила на мажорі.

Поки Юрій та Лідія готувались, ведуча розповіла про наступний номер – скрипкова соната № 2 op.137 Ф.Шуберта. Із її слів глядачі дізнались, що Шуберт не балував скрипалів своїми творами, а також цей твір технічно доступний. Тому його назва «Сонатина», під якою продавався твір, підкреслювала камерний характер твору. Ось знову на сцену під оплески виходять виконавці. Музика розпочалась напружено, з характером, але потім набула світлих навіть радісних тонів. Які були зацікавлені очі скрипача: він дивувався кожному звуку, а гра на фортепіано висловлювала мудрість. Це надавало їх дуету зібраність, вони гармонійно доповнювали одне одного. Тут були конфлікти і рішення, активна боротьба та нотки смутку, здатність хвилюватись та впевненість до дій. Як пізніше Лідія Семенівна розповіла в інтерв'ю: « Сонату Шуберта мы играли когда-то давно в молодости и совершенно мы ее слышали иначе... другую музыку играли. А вот сейчас она такая, потому что мы такие».

Почався антракт. Після такого всплеску емоцій можна було побачити, як майже всі слухачі обмінювалися враженнями, щось енергійно обговорювали.

Соната для скрипки і фортепіано №1 op.78 Й.Брамса створювалася під враженням звістки про смерть Фелікса Шумана – сина композитора Роберта Шумана. В основі задуму твору – зіткнення юного життя і смерті. З першої частини ми потрапляємо в світ дитинства. Погляд Юрія був такий промовистий, спочатку він зігривав теплом, потім вів бесіду з публікою. «Так? Ви теж це згадали?» - читалось в його очах. Це дитинство, коли ще всі проблеми здаються такими дрібними. Перше зіткнення з реальністю було сприйнято з цікавістю. В цілому, перша частина розворушила почуття героя. «Слізна» символіка гармонує з рухом траурної процесії у першій частині, контрастом до якої виступає стан просвітленого спокою у другій, вона якби питальна. Питання у фортепіано, питання у скрипки, тільки в першому випадку питання долі, а в другому питання героя - «Що це? Сон чи насправді?». Наступні частини показують, як герой дорослішає, він вже бере відповідальність на себе і приймає реальність. Тема другій частині з'являється і

в кінці незвичайного для мажорної сонати сумного фіналу, приносячи з собою заспокоєння.

Оплески огорнули весь зал. «Браво! Браво» кричали з балконів. Квіти. Концерт пройшов блискуче, цьому підтвердження два номери на біс. Лідія в інтерв'ю сказала, що публіка в Харкові особлива і сюди завжди приємно повертатися. Так! Ми особлива публіка, бо в нас особливі гості.